

ligesom indlagde en lille Undskyldning paa Husets Vegne.

„Ja saa, — en Sidenius! Er han ikke saadan — lidt — ?“

Hr. Eybert gjorde med Fingeren en Kresbevægelse foran sin Pande.

„Aa, det tror jeg dog ikke,“ svarede Fru Salomon med en lille Latter. „Men et noget uroligt Hoved er han vistnok.“

„Det ligger i saa Fald vist til Familjen.“

Jakobe løftede Øjnene fra en Bog, som hun — tilsyneladende udeltagende — havde siddet og bladet i.

„Men han er jo en Præstesøn,“ sagde hun.

„Ja, der er vist en overhaandtagende Mængde Præster i Familjen,“ bemærkede Fabrikanten. „Rimeligvis netop af den Grund skyder Slægten saa af og til nogle slemme Vildskud. Jeg erindrer, at en af mine Onkler, der var Proprietær i Jylland, har fortalt mig om en — vistnok nu forlængst afdød — Vendsysselpræst, der gik under Navnet „gale Sidenius“ og virkelig ikke synes at have faaet sit Epitheton ufortjent. Dersom min gamle Jyde-Onkels Ord staar til troende — hvad de forresten ikke altid gjorde — maa han have været noget nær en Landevejsrøver, der laa i Slagsmaal rundt om paa Kroerne. Jeg husker ogsaa en Historie om en Degn, som han engang i Drukkenskab . . . med Respekt at sige knappede Permissionerne ned paa i Menighedens Paasyn, hvorpaa han i Navnet Faderens, Sønnens og den hellige Aands tildelte ham tre Næveklask, saa det rungede i Kirken. Det var jo en egen Art Opbygelse! Men efter den Historie blev den gode Pastor nok ogsaa dømt fra Kjole og Krave og spærret inde.“